

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**R. P. D. Henr. Harphii Theologi Ervditiss. Ordinis
Minorvm, Ac Rervm Divinarvm Contemplatoris eximij.
Theologiæ Mysticæ Libri Tres**

Henricus <Herpius>

Coloniæ, 1611

De vnitiuo amore animam puram in Deum transformante. Cap. XXXIII.

urn:nbn:de:hbz:466:1-37362

semper quando potest, eundo, stando, sedendo, iacendo, comedendo; & non tantum quando oratio res statutas dicere habet, sed con uetudinem sibi faciet, ut habeat eas semper praesentes ad minus in corde. Poterit autem huiusmodi orationum uelas vel aspirationes formare hoc modo: O Domine, quando te diligam perfecte? O Domine, quando te nude amplectar brachijs animae meae? O Domine, quando me ipsum, & uniuersum mundum contemniam propter amorem tuum? O Domine, quando anima mea cum omnibus uiribus suis tibi inietur? O Domine, quando anima mea totaliter & perfecte in te mergeretur, & absorbebitur? O Domine, ego te totum possidere, & me totum tibi offerre desidero, & vnus in vno aeternaliter, & inseparabiliter requiescere. Et in hunc modum absq; numero formari poterunt, ut gratia Dei sua in actione docebit: dicique aut cogitari debent cum impetuoso astuanti desiderio, ut vnum fieri possit cum Deo, in ardore dilectionis liquefactus. Et huiusmodi aspirationibus amoris affectio semper magis inflammabitur in amando, & spiritus preparabitur ad subleuationem contemplationis. Cum ergo spiritus hominis per frequentes, ingeminas, aspiratiuas exercitationes confirmatus fuerit in vnitiuo amore, seu amore qui vnit animam Deo, tunc affectus hominis adeo impetuosis astuansque efficietur, & instar fulguris velox, ut quoties se ad Deum conuerterit, sine cogitatione praeterea, in momento spiritum vehat in abyssalem amorem Dei, cum ineffabilibus impulsibus, & desiderijs ad Deum solum possidendum, ita quod vacabit ab omni quod infra Deum est. Et istud poterit facere centies, imo millesies in die, si voluerit, & natura sua sufferre potuerit: quia oportet istud exercitiu cum magna discretionem fieri, ne homo destruat naturam suam, ut postea declarabimus: quia exercitium istud efficitur adeo vigorosum in plerisque, cum se vigorose ad Deum conuertunt, ut sibi appareat, quod cum anima & corpore abscedere debeant, aut quod cor sibi ex magna violentia rumpi debeat: & propter hoc in momento omnes animae vires sunt collectae, & liquefactae in ardore dilectionis, sicque in Deum cadunt. Et isto modo instrumentum vitae contemplatiuae in ista via multo acutius, & apertius redditur ad operandum cum ipso, scilicet in resurrectione in Deum, in profectu virtutum, in mortificatione sui ipsius, & in omni, quod spectat ad vitam perfectam.

De vnitiuo amore animam puram in Deum transformante

Cap. XXXIII.

Aaaa 3

Lara

Faculatione
amoriferarum
formularum.

Cap. 4.

Iam consequenter secundum posse nostrum agemus de vnitione amore, vt saltem parua de hoc notitia & informatio habeatur. Dionysius dicit de amore in libro de diuinis nominibus: Vnus est amor increatus (qui est ipse Deus) qui ingignit omnibus creaturis amorē creatum. Cū igitur amorē nominamus, siue diuinum, siue Angelicum, siue intellectualem, siue animale, siue naturalem, designamus nomine amoris quandam virtutem vnitam, quæ de amante & amato appetit vnum efficere. Sed quia non est possibile quod duo totaliter secundum omnem modum possint vnum fieri, nisi vnum penitus annihiletur, propterea, sicut Aristophanes Philosophus dicit, & etiam Aristoteles, quarit amor proximiorē & aptiorē vnionem, quā amās ad amatum habere potest. Et quia vnio supereminens, quā cum Deo habere possumus, & ex largitate Dei etiam nonnulli interdum sentiunt in tempore isto, ineffabilis est, idcirco parumper tangere volo objecta, supra quæ affectuosa amans anima oculos intellectuales dirigere possit ad exercitandū vnitiū amorē: quandoquidem dilectum suum (hoc est, Deum) videre nō potest, nec imaginari, quia *spiritus est Deus*, & qui veraciter illi adharere vult, adharere debet *in spiritu & veritate*.

Iohan. 4.
4. Cor. 6.Similitudo
amorose vnitionis cum
Deo.

Quantis autem similitudines aliquo modo homini viam demonstrare valeant, tamen sunt tantum dissimiles veræ cum Deo vnitioni, quantum Deus ipse longè excedit omnem creaturam. Primò potest accipere similitudinē de arbore, cui sarculus inseritur, vbi sarculus vna arbore efficitur cum trunco per nutrimentum terræ: sic etiā anima per nutrimentū gratiæ & amoris vnus spiritus fit cum spiritu Dei. Hanc vnionem Christus nobis promittit, dicens: *Ego sum vitis vera, vos palmites. Manete in me, & ego in vobis, vt fructum plurimū afferatis*. Secundò potest accipere similitudinē de vino, cui gutta aquæ infunditur. Aqua illa in vinum mutatur & amittit propriam naturam, assumēdo naturam vini in colore, odore, sapore, & in omni virtute. Sic etiam cadit anima in immensitatē Dei sicut gutta aquæ in magnitudinē maris, seruatque ipsa dumtaxat essentiam suam, sed omnes vires eius sunt deificatæ, hoc est, Deo perfusæ, quemadmodū stella, quæ tenebrosa est in substantia, perfluitur claritate solis. Et tunc anima nostra erit materia quasi corpus, & Deus forma eius, anima eius, & vita eius; sicut nunc anima est forma, & vita corporis. Horum autem duorum vnio erit tam iucunda & nobilis, quod si alicui bene cognita esset, & ipsam sensisset, & postmodum per attentionem circa ipsam quietus immo-

Iohan. 15.

raretur

rueretur, non facile se cōtinere posset, quin in spiritu raperetur. Idcirco
 frater Aegidius, tertius discipulus S. Francisci, postquam spiritus suus
 semel fuerat vnitus spiritui Dei (ita vt Deum eminenti modo vide-
 ret) adeo paratus erat idem spiritus eius sursum rapi, vt si venisset per
 viam ambulando, sibi que dictum fuisset duntaxat hoc verbum, Para-
 ditus, statim raptus fuisset, si solum cogitationes suas direxisset ad ex-
 cessum mentis, in quo anima eius transformata fuerat cum Deo. Ista
 similitudo signatur in Missa, quando vna gutta aquæ ponitur in vi-
 num consecrandum. Tertio potest accipere similitudinem de ferro,
 quod ponitur in ignem ardentem, quod torum candescit à magni-
 tudine caloris: & cum extrahitur, tunc ignis & ferrum sunt eiusdem
 quantitas: quia secundum quantitatem ferri, cernitur etiam ignis. Fer-
 rum autem suam substantiam retinet, sed mutatum est in colore & natura,
 quia de natura eius est frigiditas, & nunc calet, & sic de alijs. Sic anima
 quando transformatur in Deum, efficitur etiam secum vna altitudo, vna pro-
 funditas, vna longitudo, & vna latitudo, amittitq; omnem suam acti-
 onem: sed vires eius aguntur à Deo, qui est vita eius, sicut corpus mor-
 tuum est in seipso, & omnis vita eius, motus, & operatio ab anima
 sunt. Quarto potest accipere similitudinem subtiliorem de duobus
 speculis, quia quando duo specula contra se inuicem tenentur, tunc
 vnus recipit in se totaliter imaginem alterius, cum imagine superioris al-
 teri speculo iam impressa. Sic etiam fit in istis speculis intellectualibus,
 scilicet æternitatis Dei, & humanæ mentis: quia quando impletur il-
 lud libri Cantici Canticorum *Dilectus meus mihi, & ego illi, & ad me co-*
neris, & ego illi, & ad me co-
neris, & ego illi, & ad me co-
 neris, tunc hæc duo intellectualia specula contra se posita sunt. Quã-
 do igitur Deus animam clarificare vult lumine claritatis suæ, tunc re-
 cipit anima in se perfecto modo imaginem & claritatem, cognitionem
 & fruitionem Dei, & cum hoc suam propriam cognitionem & fruitio-
 nem in Deo, multo perfectius quam materialia specula: quia illa ma-
 nent semper essentialiter à se inuicem disiuncta: sed anima quam cito
 recipit gloriosam illam imaginem æterni speculi in sua incomprehen-
 sibili claritate, eodem momento vnitur eidem incomprehensibili, glo-
 rioso, claro, diuino speculo, & in eo absorbetur, & dilatatur, sicut se v-
 nit & dilatatur gutta aquæ cadens in amphoram vini, aut scintilla vo-
 lans in magnum immensumq; ignem. Et quamuis res istæ, de quibus
 hic similitudinem adduxi, sint tam modice in cōparatione ad verita-
 tem, quæ in felici anima implebitur, quemadmodum granum sinapis ad
 magni-

Frater Aegidius.

Cantic. 67.
& 7.

magnitudine supremi cali: nihilominus ex huiusmodi similitudinibus potest homo concipere in corde obiectum quoddam, & desiderare tali modo vniri Deo, & praecipue in exercitacione amoris, cuius natura est optare de duobus vnum. efficere. Appellatur autem exercitium istud vnitiui amoris, qui necessarius est ad ambulandum viam istam.

De vtilitate vnitiui amoris. Cap. XXXIV.

Nunc posset aliquis quaerere, quae vtilitas consistat in isto vnitiuo amore magis, quam in alio comuni pratico amore. Circa hoc scias, quod amoris huius actus, quod ad substantiam, oriri etiam posset ex natura & exercitacionibus, stans solus sine omni gratia extra statum salutis, sicut & omnis sensibilis & practicus amor potest: & in seipso tantum est Deo acceptus, quantum de essentiali illo charitatis amore (de quo postea audiemus) & de alijs virtutibus acquisiuit, & non amplius. Sed actio eius est vigorosior, & obsequium vtilius ad proficientem vitam, quam aliquod obsequium cuiuscunque alterius sensibilis aut practici amoris: quia adeo astuans est, vt mediante ad Deum conuersione, omnes tentaciones per ipsum fegentur, sicut musca non audent appropinquare ollae calidae aut bullienti, sed superuolitant donec tepescat. Sic etiam repidi multum impugnantur tentacionibus peccatorum, sed non feruentes: nisi contingat ex speciali Dei permissione, ad probandos eos, quos diligit, & ad preparandam eis maiorem coronam. Istud autem alijs amor, qui adeo astuans aut feruens non est, non potest efficere. Secundo, iste amor est tam velox vt in momento penetret & relinquat omnem multipliciter & distractione cordis, cum se ad Deum conuertit, vbi alium amorem saepe diu & multum oportet laborare. Tertio, adeo est impetuosis aut stimulatius, quod praeter alijs multum vigorose impellit hominem ad totalem resignationem & mortificationem sui ipsius: & vbi alius amor mortificationem cum difficili sui ipsius victoria exercet, iste amor operatur cum desiderio & iucunditate. Similiter in profectu quarumcunque virtutum plus potest proficere in vna hebdomada, quam alius amor in anno. Quarto, tam audax est ad dilectum, hoc est, ad Deum, quod semper vnit hominem Deo sine medio: quod alius amor non facit, & propterea recipit multo plures occultas notitias a Deo, & illuminationes, & familiaritatem maiorem: quia subuehit spiritum nostrum multo sublimius in contemplatione, profundius in amore, atque in deuotione magis

Amoris
vnitiui
vis.

* Alijs de
Deo.